

MĂRTURII ALE SFINȚENIEI CUVIOSULUI SERAFIM DE VIRIȚA

În septembrie 1941 germanii au ocupat Virița, în sat însă nu au avut loc niciun fel de tâlhării și executări. În acest timp părintele se ruga foarte mult pentru salvarea sufletelor omenești, pentru păstrarea sătucului și bisericilor sale. Aproape imediat după ocupație biserica a fost deschisă și în ea s-au săvârșit slujbe la care au venit numeroși credincioși. Din partea autorităților germane nu au existat obiecții, pentru că la Virița se dislocau trupe formate din români ortodocși. Românii s-au dovedit proveniți din părțile care se învecinau cu Rusia. Ei vorbeau puțin rusește, înțelegeau slujbele bisericești în slavonă și de aceea frecventau deseori biserica. Localnicii îi priveau la început pieziș, apoi însă s-au obișnuit văzând cum aceștia se roagă și respectă rânduiala bisericească. Șeful ostașilor era german.

Auzind despre sfântul stareț și clarviziunea sa, germanii veneau la el și se interesau cum se va termina războiul, dacă va învinge Hitler. Părintele Serafim le răspundea deschis că Hitler nu va învinge Rusia: „Nu veți cuceri Leningradul.”

Sfântul Serafim de
Virița, icoană

Noi suntem o țară creștină. Credința este în prezent prigonită, dar în scurt timp Biserica va renaște”.

Părintele Serafim i-a zis comandantului:
„Vei ajunge până în Polonia și acolo îți va fi sfârșitul. Acasă nu te vei mai întoarce!”

În anul 1970, la Virița a venit un român în vârstă care făcuse parte din trupele dislocate la Virița în timpul războiului. El a adevărit că șeful lor într-adevăr a fost ucis lângă Varșovia, precum prezisese Cuviosul.

Starețul spunea că germanii vor pleca:
„Ei sunt la noi oaspeți, iar în ospetie nu poți sta mult timp, trebuie să te întorci acasă”.

Cineva i-a spus despre aceasta comandantului, care a poruncit ca părintele Serafim să fie ucis. Starețul le-a zis soldaților nemți care au pătruns la el: „A, au venit ucigașii! Și în cine veți trage? Vedeți, am crucea cu Mântuitorul, veți trage în Hristos, și încă mai spuneți că sunteți credincioși?”.

A spus aceasta în germană. Și a mai adăugat, adresându-se fiecărui soldat: „Zwei Kinder, drei Kinder” (adică unul are doi copii, celălalt trei) și a încheiat cu cuvintele: „Iar comandantului să-i spuneți că ceea ce a semănat în Rusia, aceea va secera acasă la el”.

„După război, își amintește Tatiana N., soțul meu și fiul nostru în vârstă de 11 ani se aflau la Riga, iar eu la Leningrad. Soțul meu s-a îmbolnăvit de o boală incurabilă. Băiatul meu învăța în clasa a IV-a la Riga. Eram cuprinsă de întristare și panică, părea o situație fără ieșire. Nu mai avea sens să vin să locuiesc la Riga: toate rudele noastre locuiau la Leningrad, era orașul nostru natal și clădirile de dinainte de revoluție se păstrasera. Însă soțul nu se putea hotărî să se întorcă la Leningrad. Atunci am fost sfătuită să mă duc la starețul Serafim, la Virița. Când am intrat în chilie m-am pierdut cu firea... Părintele mi-a înțeles starea și m-a întrebat zâmbind, chemându-mă pe nume (venisem pentru prima dată la el și nu avea de unde să mă cunoască): «Tatiana, ce necazuri ai?» Eu îmi simțeam inima ușoară, plină de bucurie. I-am spus că soțul meu e la Riga, iar eu la Leningrad. «Soțul va veni», a spus părintele. I-am zis că vreau să-l iau și pe fiul meu. «Când se va încheia anul școlar, fiul tău se va întoarce.» Părintele m-a binecuvântat, iar mie parcă mi-au crescut aripi.. Toate mi-au mers bine la serviciu și acasă. Toate s-au împlinit cu exactitate, după cuvintele Cuviosului Serafim.”

(Mari stareți ruși ; Viețile, minunile)